

Зелена ліра

Микола Руденко

Ні, не людину і не звіра
До мене привела весна:
Під вишкою стояла ліра —
Погнута, здвоєна сосна.

І впало здогадом на мене —
Нежданим одсвітом добра:
Ця ліра, страдниця зелена,
Примандрувала з-над Дніпра.

Там гордий лось поважно й строго,
В лугах минаючи мости,
Ранкове сонце брав на роги,
Щоб їй в дарунок піднести.

Там, захопившись власним летом,
Лелека крилами махав.
Там я щасливим був поетом —
Сміявся, плакав і кохав.

Там очі мружила ожина,
Ряхтіли бризки з-під весла...
У лірі цій моя дружина
Свій біль до мене принесла.

І, може, трохи не до речі
Я тоскно посміхаюсь їй:
Щось забриніло молодече
В згорьованій душі моїй.

А на стовпи бетонні й лисі
Так світить сонце з висоти,
Що раптом струнами здалися
Іржаві табірні дроти.